

வயது வந்தோருக்கான
 சர்வஜன வாக்குரிமையின்
 சில உண்மை வடிவங்கள்

“எனென்று கேட்க நாங்கள் யார்?
 நாங்கள் உழைக்கவும் சாகவுமே பிறந்தவர்கள்.”
 ஒரு தோட்டத் தொழிலாளியின் கல்லறையில்
 போறிக்கப்பட்ட விகள்.

Dr. சேஷன்ஸ்
சிலைகள்

நாகச்ராடு விட்டு வரும் நிலவரிதலுமாம் கணமிக்க ங்கங்முறை வரும்தூ செலி

நீய நாகம்படு காலி இழும்பதிலோ
“நாகச்ராடு விட்டு வருமாம் கணமிக்க
நிலவரிதலுமாம் கணமிக்க நாகம்படு
நாகம்படு நிலவரிதலுமாம் கணமிக்க
நாகம்படு நிலவரிதலுமாம் கணமிக்க

வயது வந்தோருக்கான சர்வஜன வாக்குரிமையின் சில உண்மை வடிவங்கள்

1981ம் ஆண்டு பிரித்தானியர்களால் வழங்கப்பட்ட சர்வஜன வாக்குரிமையின் 50வது ஆண்டு பூர்த்தியை கொண்டாடும் வேளையில் அதன் உண்மையான வடிவங்களில் சிலவற்றை வெளிக் கொண்டிருப்பது அவசியமாகின்றது. வயது வந்தோர்க்கான சர்வஜன வாக்குரிமையானது 1927ல் பிரித்தானியாவில் நடைமுறைக்கு வந்தது. நான்கு வருடங்களுக்குள் அது இலங்கையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இலங்கையே இதை அனுபவித்த முதலாவது பிரித்தானிய காலனியாகும். இங்கு சர்வஜன வாக்குரிமைக்கும் இலங்கையின் சுதந்திரத்திற்கும் இடையேயான தொடர்பையும், சர்வஜன வாக்குரிமைக்கும் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்ட மக்களுக்கிடையேயான தொடர்பையும் பற்றி மாத்திரமே சுற்று விரிவாக ஆராயப்படுகின்றது. சர்வஜன வாக்குரிமைக்கும் இலங்கைத் தமிழர்களுக்கும், சர்வஜன வாக்குரிமைக்கும் உழைக்கும் மக்களுக்கும் இடையேயான தொடர்புகளைப்பற்றி பொதுவாக குறிப்பிடுவது டன் நிறுத்திக் கொள்ளப்படுகின்றது.

சர்வஜன வாக்குரிமையும் இலங்கையின் சுதந்திரமும்

1920ம் ஆண்டளவில் இலங்கையின் உள்ளூர் முதலாளி வர்க்கத்துக்கும் பிரித்தானியர்களுக்கிடையேயும் சமூக உறவு நிலவி வந்தது. உள்ளூர் முதலாளிவர்க்கமும், நில உடமையாளர்களும் பிரித்தானியரால் உருவாக்கப்பட்ட பொருளாதார அமைப்புடன் இணந்து அதிலேயே தங்கியிருந்தார்கள். இவர்களது வர்க்க நலஞும் பிரித்தானியரினது ‘தேசிய’ நலனும் முரண்பாடுகள் அற்ற

தாக இருந்தன. இந்தப் பின்னணியில் தான் காலனியல் ஆட்சியாளர்களின் சார்பில் டொனமூர் ஆணைக்குமுடி பல சீர்திருக்தங்களை உள்ளடக்கிய பிரேரணைகளை முன் வைத்தது. இப் பிரேரணைகளினை பிரதான நோக்கம் கட்டவாக்க, நிறைவேற்று, நிதி ததுறைப் பொறுப்புகளின் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியை உள்ளுர் பூர்ஷ்வாக்களின் கைகளுக்கு மாற்றுவதேயாகும். உள்ளுர் பிரதிநிதிகளுக்கு பொறுப்புகளிலும் அதிகாரத்திலும் ஈணிசமான பகுதியை கை மாற்றிவிடுவதை உறுதிப்படுத்தக்கூடியதான் நிறைவேற்றுக் கமிட்டி அமைப்பொன்றினை உருவாக்குவதே இதன் குறிக்கோளாகும். வயது வந்தோர்க்கான சர்வஜன வாக்குரிமையை வழங்குவதானது இந்த யாப்பை செயல்படுத்துவதற்கு அவசியமான சூழலை உருவாக்கும் என்று கருதப்பட்டது. இலங்கைத்தினின் காலனி ஆட்சியாளர்கள் இலங்கையை தொடர்ந்தும் தமது காலனியாக வைத்திருப்பதற்கு சர்வஜன வாக்குரிமை அவசியமானது என்று கருதினார்கள். ஆனால் அவர்களின் நலனுக்கு சேவை செய்து, அதற்கு கீழ்ப்படிநிதிருந்த உள்ளுர் பூர்ஷ்வாக்களுக்கும், நில உடமையாளர்களுக்கும் இங்கிருந்த பிரித்தானிய கோட்டத்துறைமார்க்களுக்கும் இது புரியவில்லை. இதனால், இலங்கையின் அரசாங்க சபை வயது வந்தோர்க்கான சர்வஜன காக்குரிமையை உள்ளடக்கியிருந்த டொனமூர் யாப்பை உமேலதிக வாக்குகளாலேயே நிறைவேற்றியது. அரசாங்க சபையின் பெருப்பான்மையான இலங்கை அங்கத்தவர்கள் இச் சீர்திருத்தங்களை எதிர்த்தே வாக்களித்திருந்தார்கள். முதலாளி ததுவ அரசு இயந்திரத்தை முழு மக்களின் துமாகக் காட்டும் முதலாளித்துவ ஆட்சிக் கலையில் அனுபவம் பெற்றிருந்த பிரித்தானிய காலனியல் ஆட்சியாளர்களால் புரிந்து கொள்ளப்பட்ட விஷயத்தை எமது உள்ளுர் ஆளும் வர்க்கங்களால் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் போய் விட்டது.

1928ம் ஆண்டு, நவம்பர் மாதம் 8ம் தேதி சேர் பொன்னம்பலம் ராமலூதன் அவர்களால் அரசாங்க சபையில் முன் வைக்கப்பட்ட பின் வரும் கருத்துக்கள் இதற்கோர் சிறந்த குத்துக்காட்டாகும்.

“சர்வஜன வாக்குரிமையானது எமக்கு எதுவிக் நன்மையும் அளிக்காது என்று நான் கூறிக்கொள்கிறேன்.”

“ஆணையாளர்கள் வயது வந்தோர்க்கான வாக்குரிமையைப் பற்றி கூறுகிறார்கள்.....இவர்கள் எதற்காக இந்த நாறிப்போன தத்துவத்தை எமக்கு போதிக்கிறார்கள், எதற்காக எமது தொண்டைக்குள் இவற்றை திணிக்கிறார்கள்.”

டொனமூர் ஆணை குழுவின் சீர்திருத்தங்கள் நாறிப்போன வையல்ல. முதலாளித்துவத்தைப் புரிந்து கொள்ளாத பொன்னம் பலமும் அவர்களின் சகாக்களும் தான் நாறிப்போனவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

டொனமூர் திட்டத்தின் பின்பும் காலனியல் தேசாதிபதியும் அவரது உத்தியோசத்தர்களும் தமது அதிகாரத்தை தொடர்ந்தும் வைத்திருந்தார்கள். தேசாதிபதியின் நிலைமைக்கு தீங்க செய்வதற்குப் பதிலாக, டொனமூர் அமைப்பு அதை பலப்படுத்தியது. தேசாதிபதி பிரித்தானிய அரசின் பிரதிநிதியாகக் கடமையாற்றி வருகிறார்கள். ஆகையினால் அவர் உள்ளுர் பிரதிநிதித்துவ அங்கத்தினருக்கு பதில் சொல்ல வேண்டிய அசெயம் இருக்கயில்லை. அவரது அதிகாரம் முக்கியத்துவம் மிக்க துறைகளில் பலவற்றை தழுவியதாக இருந்தது. பாதுகாப்பு, வெளிவிவகாரம், நிதித்துறை, வர்த்தக ஓப்பந்தங்கள், சேவைத்துறை, நீதிபரிபாலனம் ஆகியவையே அவையாகும். இலங்கைமாக, பிரதிநிதித்துவ அங்கங்களுக்கு பகுதிப் பொறுப்புகளைக்கமாற்றிக் கொள்வதன் மூலம் தேசாதிபதிக்கு மேலதிக அதிகாரங்கள் கொடுக்கப்பட்டன.

சர்வஜன வாக்குரிமை என்பது ‘மக்களால், மக்களுக்காக, மக்களை’ ஆளும் அரசு ஹேர்ந்தெடுப்பதற்கான உரிமையாகும். இலங்கை வாழ் மக்கள் மேன்மை தங்கிய பிரித்தானிய அரசரின் குடிமக்களாக அதாவது ‘பிரித்தானிய பிரஜெஸ்டாகி’ இருக்கக்கூடியதாக, இலங்கை அரசாங்கத்தின் பிரதான பொருளாதார நிர்வாகத் துறைகள் பிரித்தானிய அரசின் பிரதிநிதிகளால் தீர்மானிக்கப்படக்கூடியதாக, இருந்த அதே நேரத்தில் நாம், எமக்காக, எம்மை ஆளும் உரிமையைப் பெற்று விட்டோம்; இதை நாம் நம்பவேண்டும். நாம் ததுவறுவோமானால் ராஜத் துரோகம், அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகளுக்குச் செய்யும் துரோகம் என்று குற்றஞ்சமத்தைப் படுவோம்.

காலனியல் அரசாங்கத்தின் அரசியல் அதிகாரத்தால் கட்டுண்டுகிடந்த நாம், ‘இலங்கை மக்களால், மக்களுக்காக, மக்களை’ அளவுதற்கான மூன்று தேவுதிகளில் பங்கு கொண்டோம். முதலாவது 1931 இலும், இரண்டாவது 1936 இலும், மூன்றாவது 1947 இலும் நடைபெற்றன. 1948ல் நாம் சுதந்திரம் பெற்றேனாம். அப்படியானால் 1931ல் நாம், எமக்காக, எம்மை ஆளுவதற்குப் பெற்ற சுதந்திரம் பொய்யானதா? அல்லது 1948ல் நாம் எமது சுதந்திரத்தைப் புதுப்பித்துக் கொண்டோமா? 50வது நிறைவெளிமாவின் தலைவர்கள் பதில்லி சொல்லட்டும்.

1941ல் நடத்தப்பட வேண்டிய தேர்தல் நடைபெறவில்லை. காலனியல் ஆட்சியாளர்கள் இத் தேர்தலை ஒத்திப்போட்டார்கள். பிரித்தானியா இரண்டாம் உலக மகாயுத்தத்தில் ஈடுபட்டிருந்ததே இதற்கான காரணமாகும். 1933ல் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசாங்க சபையும், மந்திரி சபையும் 1947 வரை நிலைத்து நின்றன. அதாவது அரசாங்கத்தின் ஆட்சி காலம் நீடிக்கப்பட்டது. இதற்காக மக்களிடம் எந்தவித அனுமதியும் பெறப்படவில்லை. பிரித்தானியரின் நலனுக்கே முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டது. பிரித்தானியர் யுத்தத்தில் ஈடுபட்டிருந்த இவ் வேளையில் பிரித்தானியருக்கு எதிரான உள்ளுர் எதிர்ப்புகள் வலுவடைந்தன. இவற்றை அடக்குவதற்கு சாதாரண சட்டங்கள் வலுவற்றிருந்ததன் காரணத்தால் 1939ல் உள்ளுர் பாதுகாப்புத் திட்டமொன்று வகுக்கப்பட்டது. இடது சாரிகள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்கள். வங்கா சமசமாஜக் கட்சியும், ஐஞ்சிய சோசஷலிஸ்ட் கட்சியும் தடை செய்யப்பட்டன தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகள் சட்ட விரோதமாக்கப்பட்டன. இடது சாரிகளுக்கு சார்பான செய்திப் பத்திரிகைகள் தடைசெய்யப்பட்டன.

ஜனநாயகத்தின் உச்ச வடிவமாகக் கருதப்படும் ‘சர்வஜன வாக்குரிமையை’ பெற்றிருந்துங்கூட ஏகாதிபத்திய எஜமானர்களை எதிர்க்கும் ஜனநாயகம் எமக்கு இருக்கவில்லை.

1947ல் நான்காவது தேர்தல் நடைபெற்றது. அதே நேரத்தில் ‘சோல்பரி ஆணைக்குழுவினால் பிரேரிக்கப்பட்ட அரசியல் யாப்பு’ 1947ல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இந்த புதிய யாப்பு உள்ளுர் சட்டவாக்க சபையான அரசாங்க சபையில் கலந்துரையாடப்பட வோ, விவாதிக்கப்படவோ அல்லது நிறைவேற்றப்படவோயில்லை. இவ் யாப்பு “இலங்கை மக்களால்” தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட “பிரதிநிதிகளின்” அனுமதியுடன் தனது அதிகாரத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளவில்லை. மாருக பிரிடிஷ் பாரானுமன்றத்தினதும், இங்கிலாந்து மன்னரினதும் அனுமதியுடனேயே தனது அதிகாரத்தைப் பெற்றது.

இதன் மூலம் டொனமூர் யாப்பின் சாதக குணம் சமாக இருந்த நிறைவேற்றுக் கமிட்டி அமைப்பு வெஸ்ட்மினிஸ்டர் வடிவான மந்திரி சபை அமைப்பால் பிரதியீடு செய்யப்பட்டது. இலங்கை பெரிய பிரித்தானியாவின் மன்னனை தலைமையாகக் கொண்ட பிரிடிஷ் சாம்ராஜ்யத்துள் தொடர்ந்தும் நிலைத்து நிற்க வழி அமைக்கப்பட்டது.

இலங்கையின் சட்ட வாக்க சபை பூரண சயாதிபத்தியம் உள்ள சட்ட சபையாக செயல்படுவதை தடுப்பதற்கான கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டன. இலங்கைப்பாரா னருமன்றம் இந்த யாப்பை மாற்றும், திருத்தும் அல்லது புதிதானவற்றை சேர்க்கும் அதிகாரம் அற்றாக இருந்தது. சோல்பரி யாப்பில் அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய பிரகடனம் எதுவும் இருக்கவில்லை.

1947ல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட இவ் யாப்பின் அடிப்படையில் தான் 1948ல் நாம் பெற்ற சுதந்திரம் அமைந்தது. அதே யாப்பே பின்பற்றப்பட்டது. இதுதான் நாம் பெற்ற சுதந்திரம். 1972 வரை சோல்பரி ஆணைக்குழுவின் யாப்பையே நாம் பின்பற்றினாலோம்.

ஆகவே இலங்கைக்கு வழங்கப்பட்ட சர்வஜன வாக்குரிமையானது பிரித்தானியர்கள் எமது நாட்டை கலபாக ஆட்சி செய்வதற்கு உருவாக்கிய ஒரு தந்திரோபாய அமைப்பும், கண்துடைப்பு மேயாகும். 1972ல் முதலாவது குடியரசு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இதன் பின் சர்வஜன வாக்குரிமையானது தனது உண்மையான அர்த்தத்தைப் பெற்று விட்டதா? அது நிஜமானதொன்றுக்காரிவிட்டதா? இல்லை. தமது காலனியல் ஆட்சி அதிகாரத்தை பாதுகாப்பதற்காக காலனியல்வாதிகளால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட ‘சர்வஜன வாக்குரிமையை’ இன்று உள்ளுர் பூர்ஷ்வாக்கள் தமது வர்க்க அதிகாரத்தை பாதுகாப்பதற்காக பயன்படுத்திக்கொள்கிறார்கள். முழு மக்களினதும் அதிகாரமாக தமது வர்க்கத்தின் அதிகாரத்தை காட்டிக்கொள்ள முட்படுகிறார்கள். பிரித்தானியர்கள் கற்பித்த பாடத்தை சரியாக நிறைவேற்றுகிறார்கள்.

1971 ஜூலை மாதம் முதல் 1977 வரை நிலவிய அவசரகாலச் சட்டத்தினதும், புதிய அடக்கு முறைச் சட்டங்களினதும் மத்தியி லேபே (குற்றவியல் நீதி ஆணைக்குழுச் சட்டம் இதற்கோற் உதாரணம்) முதலாவது குடியரசு யாப்பு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. 1947ல் இருந்து தொழிலாளிகளுக்கத்திற்கும், சிறுபான்மையினருக்கும் எதிராக பயன்படுத்தப்பட்டு வந்த பொதுஜன பாதுகாப்புச் சட்டம் 1972 யாப்பில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் மூலம் அவசரகால கட்டளைகளுக்கு யாப்புத்தியான அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டுள்ளது. இந்த குடியரசு யாப்பின் கீழ் உள்ளுர் ஆட்சி மன்ற தேர்தல்கள் நடாட்டப்படவில்லை. இம் மன்றங்கள் கலைக்கப்பட்டபோது இவை அமைச்சரின் நேரடிக் கட்டுப்பாடின் கீழ் கொண்டுவரப் பட்டன. இந்நடவடிக்கைகளின் மூலம் தெரிவு செய்யப்பட்ட நிறுவனங்களினது அதிகாரம் மதிப்பிழக்கச் செய்யப்பட்டது. சருக்கமாகச் சொல்லப் போனால் மக்களின் ஜனநாயகம் மதிக்கப்பட-

வில்லை. ‘சர்வஜன வாக்குரிமை’ நிஜமான தொன்றுக வேண்டுமானால் மக்கள் ஜனநாயகம் மதிக்கப்படவேண்டும்.

இரண்டாவது குடியரசு யாப்பு (இலங்கை ஜனநாயக சோஷிக் குடியரசு) 1978ல் உருவாக்கப்பட்டது. இது மக்கள் ஜனநாயகத்திற்கு மதிப்பளிப்பதில் முன்னைய யாப்பை மிஞ்சிநிற்கின்றது.

சர்வஜன வாக்குரிமையும் வாக்குரிமை இழந்த மக்களும்

சர்வஜன வாக்குரிமையுள்ள ஒரு ‘ஜனநாயக’ நாடான இலங்கையில் 100 வருடத்துக்கு குறையாத இலங்கை வரலாறுள்ள நாடற்ற மக்களைப்பற்றி அறிய வேண்டியது அவசியமல்லவா?

‘இந்திய வம்சாவழியினர்’ என்று உத்தியோக பூர்வமாக அழைக்கப்படும் மலையகத் தமிழர்களின் வாக்குரிமையை பறிப்பதற்கான இயக்கம் சர்வஜன வாக்குரிமையின் ஆரம்பத்தில் இருந்தே இருந்து வந்திருக்கின்றது.

1931ல் நடைமுறைக்கு வந்த சர்வஜன வாக்குரிமையானது உண்மையிலேயே ‘வயது வந்தோர்க்கான சர்வஜன வாக்குரிமையாக இருக்கவில்லை. அரசாங்க சமீகானின் சிங்களத் தலைவர்கள் இந்திய குடியேற்ற தொழிலாளர்களில் ஒரு பகுதியையாவது வாச்களிப்பில் இருந்து ஒதுக்கி வைக்க விரும்பினார்கள். டொஸ்மூர் ஆணைக்குழுவின் பிரேரணைகளைத் திரிப்பதற்கு வெற்றி கண்டார்கள். ஒரு வாக்கர் ணருக்குரிய அந்தஸ்தைப்பெறுவதற்கு இலங்கையில் ஜந்து வருடங்கள் தொடர்ச்சியாக வாசந் செய்ததற்கான சாட்சியுடன் ஒரு நிரந்தர குடியிருப்பாளர் என்பதை உறுதிப்படுத்தும் பொறுப்பான உத்தியோகத்தர் ஒருவரின் அத்தாட்சிப்பத்திரம் அவசியம் என்று கோரப்பட்டது. அது ஆக்குறைந்தது இந்திய வம்சாவழியினரின் ஓர் பகுதியையாதை வாக்காளராக பறிவு செய்யாமல் தடுக்கும் என்று இவர்கள் எதிர்பார்த்தார்கள்.

புதிய டொஸ்மூர் திட்டத்தின் கீழான முதலாவது தேர்தல் 1931ல் நடைபெற்றது. அதிர்ஷ்ட சாவிகளான இவ் வாக்காளர்கள் தாமே தம்மை பதிந்து கொள்ள வேண்டிய நிலையில் இருந்தார்கள். கிராம சேவை அதிகாரியே (நிதானியார்) இப் பதிவை மேற்கொண்டார். இவர் கிராம அதிகார அமைப்பின் ஓர் அங்கமாகும். ஏழை மக்களுக்கும், சிறுபான்மையோர்க்கும் விசேடமாக சிங்களப் பகுதிகளில் வாழும் தமிழர்களுக்கும் பதிவுகள் மறுக்கப்பட்டமை பொதுவானதாக இருந்தது.

‘சிங்கள பூர்ஷ்வாத் தலைவர்கள் லாக் காளர்களாக பதியும் மலையக தமிழர்களின் எண்ணிக்கையை கட்டுப்படுத்துவதற்கு வரிசைக் கிரமமாக பல நடவடிக்கைகளை பேற் கொண்டார்கள். 1931க்கு பின்பு, இவர்கள் விரும்பிய குடியிருமைப் பதிவு செய்வதில் கடுமையான வழி முறைகளை போற்கொள்ளுமாறு கோரினார்கள். 1940ல் இதில் வெற்றி சண்டார்கள். இதனது விளைவு மலையக தமிழ் வாக்காளர்களின் எண்ணிக்கை மீண்டும் குறைக்கப்பட்டது. 1939-43க்கும் இடையில் இது ₹7,000 ஆல் குறைக்கப்பட்டது.

1938ல் கிராமச் சபை சட்டத்திற்கு கொண்வரப்பட்ட திருத்தப் பிரேரணை பலையக மலையகளின் வாக்குரிமைக்கு எதிரான தாக இருந்தது. அப்போதைய உள்ளுராட்சி அமைச்சராயிருந்ததிரு. எஸ். டபிஸ்யூ. ஆர். டி. பண்டாரநாயக்க இப் புதிய சட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தினார். இப் புதிய சட்டமானது கிராமச் சபைத் தேர்தல்களில் மலையக மக்கள் தமது வாக்குரிமையை பிரயோகிப்பதை தடுத்தது.

இதன் பின்பு 1948ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் டி. எஸ். சேனநாயக்கா அவர்களால் இந்தியப் பிரேஜாவுரிமை மசோதா பாராளுமன்றத்துக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

இச் சட்டத்தின் மூலம் பலையகத் தமிழர்கள் தங்களதும், இரண்டு மூன்று தலை முறையினரினதும் பிறப்பு சாட்சிப் பத்திரங்களை சமர்பிக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. பிறப்பு சாட்சிப் பத்திரம் தவிர்ந்த வேறு எந்த சாட்சியங்களையும் ஏற்பதற்கு அரசாங்கம் தயராக இருக்கவில்லை. (இருபதாம் நாற்றுண்டின் முற்பகுதிக்கு முன்பாக பிறப்பை பதிவு செய்யும் கட்டாய சட்ட விதிகள் இலங்கையில் இருக்கவில்லை.) இதன் காரணத்தால் மலையகத் தமிழர்கள் இலங்கைப் பிரஜாவுரிமை அற்றவர்களானார்கள்.

1949ம் ஆண்டு அமூலுக்கு வந்த இலங்கைப் பாராளுமன்ற கேர்தல் சட்டம் இலங்கை பிரஜாவுரிமை அற்ற மலையகத் தமிழர்களை வாக்குரிமை அற்றவர்களாக்கியது.

1946ம் ஆண்டு அமூலுக்கு வந்த இந்தியா, பாகிஸ்தானிய பிரஜாவுரிமைச் சட்டத்தின் கீழ் மலையக தமிழ் மக்கள் தமது பிரஜாவுரிமையை பெற்றுக் கொள்ளுமாறு கோரப்பட்டனர். ₹8,25,000 பேர் இலங்கைப் பிரஜாவுரிமை விண்ணப்பத்தனர். ஆனால் 1,34,168 பேருக்கு மட்டுமே பிரஜாவுரிமை வழங்கப்பட்டது. அதுவும் இவர்கள் பாஜுவுப் பிரஜைகளானார்கள். இச் சட்டத்தின் மூலம் வம்சா

வழிப் பிரஜைகள், பதிவுப் பிரஜைகள், நாடற்றவர்கள் எனும் மூலகைப் பிரிவினர் உருவாக்கப்பட்டனர்.

பிரஜாவுரிமையை மறுக்கும் நிகழ்ச்சி உடனடியாக நடந்தேற்ற யது 1950ல் பதிவு செய்யப்பட்ட வாக்காளர் பட்டியலில் இருந்து கிட்டத்தட்ட சகல மலையாக தமிழர்களினது பெயர்களும் அப்புறப் படுத்தப்பட்டன. ஆனால் பதிவுப் பிரஜைகளாக பதிவு செய்யும் நிகழ்ச்சி மிக மெதுவாகவே நடைபெற்றது. 13,34,168 பேரையும் பதிவு செய்ய சமார் 7 அல்லது 8 வருடங்கள் ஏற்றதன்.

1961ம் ஆண்டு நாடற்றவர்களின் மொத்த எண்ணிக்கை 9,75,000 பேர் என கணிக்கப்பட்டது. இப் பிரச்சினையை 'தீர்த்துக் கட்டுவதற்காக' சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டது. இதன்படி 3,00,000 பேருக்கு இலங்கைப் பிரஜாவுரிமை வழங்குவதென தீர்மானிக்கப்பட்டது. எஞ்சியுள்ள 1,50,000 பேரையிட்டு எதுவித முடிவும் எடுக்கப்படவில்லை. இது 15 ஆண்டு களுக்குள் அமுல் படுத்தப்பட வேண்டும் என்று முடிவெடுக்கப்பட்டது. விண்ணப்பங்கள் கோரப்பட்டபோது 7,00,000 பேர் இலங்கைப் பிரஜாவுரிமை கோரி விண்ணப்பித்தார்கள். ஆனால் பெரும் பான்மையானவர்களின் விண்ணப்பங்கள் எதுவித காரணமும் காட்டாமல் அரசாங்கத்தினால் நிராகரிக்கப்பட்டன.

1974ல் சிறிமா - இந்திரா ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டது. இதன்படி 1964ல் மீதமாயிருந்த 1,50,000 பேரை அரை, அரைவாசியாக (ஆளுக்கு 75,000) இரு நாடுகளும் ஏற்படுத்த முடிவெடுக்கப்பட்டது.

1981ம் ஆண்டு ஒற்றேபருடன் ஒப்பந்தம் காலவதியாகின்றது, ஆனாலும் பிரச்சினைகள் தீர்வில்லை. இன்னமும் சமார் 500,000 பேர் நாடற்றவர்களாக இருப்பதாக அறிய முடிகின்றது.

பதிவுப் பிரஜைகளுக்கான அத்தாட்சிப்பத்திரம் குடிமபத்திற்கு ஒன்று என்ற முதையிலேயே வழங்கப்படுகின்றது. இப் பத்தாரம் தொலைந்து விட்டால் வேறு பத்திரங்கள் எடுக்க முடியாது. அவர்கள் நாடற்ற பிரஜைகள் தான். சமீபத்திய இனக்கலவரங்கள் பல பதிவுப் பிரஜைகளை நாடற்ற பிரஜைகள் ஆக்கியிருக்கலாம்.

இலங்கையின் அரசியல் அதிகாரத்தை தொடர்ச்சியாக தமது கைகளில் கொண்டிருக்கும் சிங்கள பூர்ஷ்வாக்கள் மலையகத் தமிழர்களில் கணிசமான பகுதியினரை இந்தியாவுக்கு அனுப்புவதில்

தொடர்ந்து விடாப்பிடியாக இருந்து வந்துள்ளார்கள். மலையகத் தமிழர்களை பொறுத்தவரையிலோ அவர்கள் இலங்கையில் நிரந்தர மாக வாழ்வதையே விரும்பி வந்துள்ளார்கள் என்பதை புள்ளி விபரங்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

1. 1928ம் ஆண்டு டொனமூர் ஆணைக் குழுவின் கணிப்பின்படி 40 முதல் 50 சதவீதமானவர்கள் இந் நாட்டையே தமது நிரந்தர வசிப்பிடமாகக் கொண்டுள்ளனர்.
2. 1938ம் ஆண்டு ஜக்சன் அறிக்கை இவ் எண்ணிக்கை 60 சதவீதம் என்று கூறுகிறது.
3. 1946ம் ஆண்டு சோல்பரி அறிக்கை இவ் எண்ணிக்கை 80% என்று கூறுகின்றது.
4. 1949ம் ஆண்டு இந்திய - பாகிஸ்தானிய பிரஜாவுரிமைச் சட்டத்தின் கீழ் 8,25,000 பேர் இலங்கைப் பிரஜாவுரிமைக்கு விண்ணப்பித்தனர்.
5. 1964ம் ஆண்டு சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின் கீழ் 7,00,000 பேர் இலங்கை பிரஜாவுரிமை கோரி விண்ணப்பித்தனர்.

இலங்கையின் சிங்கள பூர்ஷ்வாக்கள் இதனால் கொதிப்படைற்றுள்ளார்கள். அவர்களை எவ்வளவில் நிரப்பந்திக்க முடியுமோ அவ்வளவிற்கு நிரப்பந்தித்துள்ளார்கள். மலையகத் தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக நடந்த இனவாத தாக்குதல்களும், 1972ல் தோட்டத் தேசியமயமாக்கவின் போது அவர்கள் தோட்டங்களை விட்டு விரட்டப்பட்டதும் இந் நிரப்பந்தங்களுக்கு சில உதாரணங்களாகும். தமது உண்மையான நோக்கத்தை மூடிமறைப்பதற்காக 'யாழ்ப்பாணத்தவர்கள்' மேல் குற்றங்கு சமத்துகிறார்கள். இலங்கையின் பூர்ஷ்வாக்கள் குறிப்பாக சிங்கள பூர்ஷ்வாக்கள் மலையகத் தமிழர்களுக்கெதிராக எதற்காக இவ்விதம் நடந்து கொள்கிறார்கள்?

இதற்கான காரணங்கள் பின்வருமாறு அமைந்துள்ளன.

- (1) வர்க்க ஒடுக்கு முறையை இலகுபடுத்துவது;
- (2) 'இலங்கையர் மயப்படுத்தவின்' ஒரு பகுதியாகக் கொள்வது.
- (3) அரசாங்கத்துறையிலான அதிகாரத் தில் எழும் போட்டிகள்.

1. வர்க்க ஒடுக்கு முறையை இலகுபடுத்துவது

மலையகத் தமிழரை நாடற்றவர்களாக்கி தனிமைப்படுத்துவதன் மூலம் அவர்களை மலிவான், இலகுவில் அடிமைப்படுத்தக் கூடிய கூலிகளாக மாற்றுவதில் இலங்கையின் ஆளும் வர்க்கம் வெற்றி கண்டுள்ளது. ஒரு பறத்தில் பிரித்தானியர் சர்வஜன வாக்குரிமையை நடைமுறைப்படுத்துவதில் உறுதியாக நின்றாலும், மறுபறத்தில் மலையகத் தமிழர்களை ‘சர்வஜன’ எக்குரிமையில் இருந்து ஒதுக்கிவைப்பதில் இலங்கைப் பூர்ஷ்வாக்குடன் ஒத்துழைத்தார்கள். தாமாக இதைச் செய்யாமல் உள்ளூர் பூர்ஷ்வாக்களைக் கொண்டு பிரித்தானியர் இதைச் செய்வித்தார்கள். ஏன் எனில் முதலாளித்துவ சுதந்திர தொழிலாளர்களுக்குப் பதிலாக பண்ணை அடிமைத் தன நிலையில் உள்ள தொழிலாளர்களைக் கொண்டும் தேசிய இயக்கங்களுடன் இணைந்து நிற்பதற்குப் பதிலாக அவற்றில் இருந்து புறக்கணிக்கப்பட்ட நிலையில் இருக்கும் தொழிலாளர்களைக் கொண்டும் பெருந்தோட்டத் துறையை இயக்குவது கூடிய வாபகரபானதும், ஒழுங்கானதுமாகும். பிரித்தானிய பெருந்தோட்ட முதலாளிகளினது வர்க்க நலனை இங்கு அடிப்படையானது.

இதனால் தான் மலையகத் தமிழர்களை ‘சர்வஜன’ப் பகுதியில் இருந்து ஒதுக்குவதை தமிழ் தலைவர்கள் நேரடியாகவும், மறைமுக மாகவும் ஆசரித்தார்கள். ஜி. ஜி. பொன்னப்பலம் நேரடியாக ஆசரித்தார், செல்வநாயகம் போன்ற தலைவர்களும் அவரின் வழித் தோற்றல்களும் அரசாங்க சபையிலும், பாராளுயன்றத்திலும் இதைக் கண்டித்திருந்தாலும் இதற்கெதிரான ஒரு இயக்கத்தை முன் வெடுத்துச் செல்லவில்லை. வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்ட இம் மக்களை ஸ்தாபனார்தியாக அணித்திரட்டவும் முற்படவில்லை.

இலகுவில் அடிமைப்படுத்தக்கூடிய மலிவான கூலிகளை இருந்த இவர்களை பெருந்தோட்டத்துறை மாத்திரம் பயன்படுத்த வில்லை. எனைய துறைகளிலான முதலாளித்துவ வளர்ச்சிக்கு இவர்களின் உழைப்பு உரமாகியுள்ளது. வட-கிழக்கு மாகாண விவசாயத்துறை இதற்கோர் காரணமாகும்.

பூர்ஷ்வாக்களுக்கும், நில உட்டமையாளர்களுக்கும் சாதகமான தொழில் நிபந்தனைகளுக்கும், மலிவான கூலிக்கும் ‘சர்வஜன வாக்குரிமை’ தடையாக இருக்குமாலும் ‘பிரஜாவுரிமையை’ மறுப்பதன் மூலம் இத்தடை அற்றப்படும். அதாவது வாக்குரிமை பறிக்கப்படும்.

2. ‘இலங்கையர் மயப்படுத்தவின்’ ஒரு பகுதியாகக் கொள்வது

‘இலங்கையர் மயப்படுத்தவல்’ என்பது உண்மையிலேயே ‘சிங்கள மயப்படுத்தவேயாகும்.’ மக்களின் பிரச்சினைகளை தீர்ப்பதற்கு வழியின்றி தவிக்கும் முதலாளித்துவம் புதிதான வேலைவாய்ப்புகளை உருவாக்குவதற்குப் பதிலாக சிலரின் தொழில் வாய்ப்புகளைப் பறித்து வேறு சிலரிடம் ஒப்படைத்து வருகிறது. சிங்கள பூர்ஷ்வாக்களே ஆட்சியதிகாரத்தில் இருப்பதால் மூமிழ் பேசும் மக்களினது தொழில் வாய்ப்புகள் பறிக்கப்பட்டு அவை சிங்கள மக்களிடம் ஒப்படைக்கப்படுகின்றன. இதன் மூலம் சிங்கள மக்களின் பிரச்சினைகள் சர்று தனிக்கப்படுகின்றன. சிங்கள பூர்ஷ்வாக்களின் ‘சிங்கள மயப்படுத்தல்’ என்ற கழுகின் கண்களுக்கு தென்பட்ட முதலாளிவது இரை ‘இந்திய மக்காவழித் தமிழர்களேயாகும். (மிக நீண்ட காலத்திற்குப் பின்னர் தான் ‘யாழிப்பானத்தவர்கள்’ அகப்பட்டுக் கொள்கிறார்கள் என்பதை இங்கு நினைவு கூரவேண்டும்.)

1950 களில் பெருந்தோட்டத்துறை ஒன்று தான் ‘இந்திய மக்காவழியினருக்கு’ மஞ்சி இருந்த தொன்றாலும் அவர்கள் ஏனைய வம்சாவழியினருக்கு’ மஞ்சி இருந்த தொன்றாகும். அவர்கள் ஏனைய வம்சாவழியினருக்குச் செலுத்தி வந்தார்கள். ஆனால் ‘இலங்கையர் மயப்படுத்தவின் விளைவால் பெருந்தோட்டத்துறை ஒன்று தான் அவர்களுக்கு மீதமானது. 1936 களில் குடி யேறி ய இந்தியர்கள் அரசுத் தினைகளங்களில் 26% வீதத்தை ஆக்குப் பவர்களாக இருந்தார்கள். ஆனால் ‘இலங்கையர் மயப்படுத்தவின்’ பின்பு 1939ல் இது 19% வீதமானது. 1941ல் இது 12% வீதமானது. பின்பு 1949ல் இது 19% வீதமானது. 1941ல் இது 12% வீதமானது. சுகல நாளாந்த இந்திய கூலிகளையும் அரசாங்கம் பதவி நீக்கம் செய்தது. பெருந்தோட்டத் துறையிலான தொழில் வாய்ப்புகளை சிங்கள இவ்துவர்களுக்கு பகிர்ந்து கொடுப்பதற்காக அவர்களில் ஒரு பகுதியினரை பெருந்தோட்டத்துறையை விட்டு ஒதுக்க இன்று முற்படுகிறார்கள்.

மலையகத் தமிழ் தொழிலாளர்கள் இலங்கை பூர்ஷ்வாக்களுக்கு கிடைத்த ஒர் அளப்பரிய பொக்கிழமாகும். ஆனால் இதன் எண்ணிக்கை கூடும் போது உபரித் தொழிலாளர் பிரச்சினை உருவாக்கப் படுகின்றது. உள்ளூர் தொழிலாளர்களின் தொழில் வாய்ப்புகள் பாதிக்கப்படும். மூன்றாவது சீர்கெடும் எண்ணிக்கை குறையுமானால் கூலிக்கட்டுப்பாடு ஏற்படும். கூலிகளின் சப்பளம் அதிகரிக்கும். இவ் இரு நிலைமையும் முதலாளி குதுவத்தின் நலனுக்கு எதிரானது. ஆகவே இலங்கை முதலாளித்துவம் தனக்கு தேவையானாலும்

மகையகத் தமிழ் தொழிலாளர்களையே தொடர்ந்தும் அடிமை நிலையில் வைத்திருக்க விரும்புகின்றது. கைத்தொழில் துறையிலும், பயிற்செய்கைத் துறையிலுமான அந்நிய மூலதன வருகையான கூலித் தொழிலாளர்களின் தேவையை அதிகரிக்கும். ஆகவோ இலங்கை முதலாளித்துவம் மலையக தமிழ் தோட்டத்தொழிலாளர்களின் கணிசமான பகுதியினர் இங்கு இருப்பதை விருப்பக்கூடும்.

எவ்வாறுயினும் ‘சிங்கள மயப்படுத்தல்’ என்ற நிகழ்ச்சி சிங்கள தேசிய இனத்தின் நலனைப் பொறுத்ததொன்றல்ல. சிங்கள பூர்ஷ்வாக்களின் நலனைப் பொறுத்த விஷயமேயாகும். இங்கும் வர்க்க நலனே செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது. ஆனால் சிங்கள மக்களுக்கு ‘சிங்கள மயப்படுத்தல்’ என்ற பக்கம் காட்டப் பட்டது.

இந்த கட்டத்தில் தான் இடதுசாரி இயக்கங்களின் பங்கை சற்று பின்னேக்கிப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது.

1930 களில் இருந்து 40 கள் வரை இடதுசாரிகள் மலையக மக்களின் வாக்குரிமை பறிக்கப்படுவதை எதிர்த்து பாராளுமன்றத் தில் விவாதங்கள் நடாத்துவதுடன் நிறுத்திக் கொண்டுள்ளார்கள். மலையகத் தமிழர்கள் பிரஜாவுரிமை அற்றவர்களாக்கப்படுவதை எதிர்த்து திரு. பீட்டர் கெனமன் அவர்கள் பாராளுமன்றத் துக்கு வெளியிலும், உள்ளும் பெரும் போராட்டங்கள் நடத்தப்பட வேண்டும் என்று பாராளுமன்றத்திலே உரை நிசழ்த்துக்கும் போது குற்பிடிடிருந்தாலுங்கூட, பாராளுமன்ற பேச்சுகளுக்கு அப்பால் இவர்களால் ஒர் அங்குலம் தானும் முன்செல்ல முடியவில்லை. மலையக மக்களுக்கெதிரான இந்நடவடிக்கைகள் ஒரு வர்க்க அடக்கு முறையேயன்றி வேறு ஒன்றுமல்ல என்று இவர்கள் தெட்டத்தெளிவாக பாராளுமன்றத்தில் விவாதித்தார்கள். ஆனால் சிங்கள பூர்ஷ்வாக்கள் இதை ‘இலங்கையர் மயப்படுத்தலுடன் தொடர்புபட்ட பிரச்சனையாக்கி சிங்கள பெருந்தேசியாத தேசிய வாதத்தால்’ முடிமறைக்க முயன்றபோது பாராளுமன்ற வீரர்கள் தோல்வி கண்டார்கள். முடலில் மேளனம் சாதித்தார்கள் பின்னர் தாமும் ‘இதேசிய வாதச்சை’ ஏற்றுக்கொண்டார்கள். பூர்ஷ்வா ஆட்சி அதிகாரத்தின் அத்திவாரத்தை ஆட்டகாணவைக்கும் நோக்கம் எள்ளவும் இல்லாமல் இவ் அதிகாரத்தின் தற்காலிக அங்கமாக உள்ள பாராளுமன்றத்தின் சில அதிகாரங்களை (இங்குங்கூட முழுமையல்ல) கைப்பற்றுவதையே இவ் தீடதுசாரிகள் தமது இறுதி எல்லையாகக் கொண்டிருந்தார்கள். இதனால் மக்களின் வாக்குகளை பெற்றுக் கொள்வதற்காக பூர்ஷ்வாக்களால்

வகுக்கப்படும் தந்திரோபாயங்களை இவர்களும் பின்பற் சீசென் ரூர்கள். வாக்குகள் இல்லாத மக்களை இவர்கள் கைவிட்டார்கள். இதன் மூலம் பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மையை பெற முற்பட்டார்கள். இன்று பரிதாபர்துக்குரிபவர்களாக மாறியுள்ளார்கள்.

‘சிங்கள மயப்படுத்தல்’ தான் இலங்கை ன் தேசிய இயக்கம் என இடதுசாரிகள் உட்பட சகல ஜனநாயகவாதிகளும் 60 களின் முற்பகு சிவரை ஏற்றுக் கொண்டிருந்தனர். இந்காரணத்தால் ‘சிங்கள மயப்படுத்தலுக்கு’ எதிரான போக்குகள் அனைத்தும் இலங்கையின் தேசிய நலனுக்கு எதிரானதாகக் காதப்பட்டது. ஒருக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களின் தேசிய இயக்கங்கள் முற்போக்கு சந்தேகக் கண்கொண்டு நோக்கப்பட்டது. யாழிப் பாணத்து நகர குட்டி பூர்ஷ்வாக்களும், சிறு முதலாளித்துவ புத்தி ஜவிகளும் யாழிப்பாண சமூக அமைப்பில் சக்தி பெற்றவர்களாக இருந்ததன் காரணத்தாலும், இலங்கைத் தமிழர்கள் வாக்குரிமை பெற்றியிருந்ததன் காரணத்தாலும், இங்கு தமிழ் தேசிய இயக்கம் வளர்க்கி பெற்றது. ஆனால் மலையக சிலில் இது இன்னமும் குறிப் பிட்டுச் சொல்லக்கூடியளவிற்கு வளர்ச்சியடையவில்லை. இலங்கையின் ஆனால் வர்க்கங்கள் குறிப்பாக சிங்கள பூர்ஷ்வாக்கள் இது விஷயத்தில் வெற்றி பெற்றுவிட்டார்கள் என்ற கூறுவேண்டும். அந்த மதிழ்ச்சியில் அவர்கள் சர்வஜன வாக்குரிமையின் 50வது ஆண்டு நிறைவு விழாவை கொண்டாடத் தகுதி பெற்றவர்களே. ஆனால் மக்கள் எப்படி அதனைக் கொண்டாடமுடியும்? ‘நாடற்ற வர்கள்’ ஒருபுறம், சொந்த நாட்டில் வாழும்தும் தமது பிரதேசங்களில் சுதந்திரமாக வாழுமுடியாமல் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட பிரதேசத் தில் வாழ்வது போன்று தேசிய உரிமைகள் இழுந்து வாழும் மக்கள் மற்றேர் புறம் ‘தேசிய வரப்பிரசாதங்கள்’ பெற்றுவிட்டதாக மாய்மாலங்காட்டி தொழிற் சங்க உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டு, ஜனநாயக உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டு வாழும் ‘ஆனால் இன்’ மக்கள் மற்றேர் புறம், இந்த நிலைமையில் யாருக்கு வேண்டும் சர்வஜன வாக்குரிமைக் கொண்டாட்டம்?

வளியீடு :

**ஜனநாயக உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்கான
இயக்கம் (MDDR)**

167. காசல் வீதி, கொழும்பு - 8.
 இனங்களுக்கொடும் நீநிக்கும் சம்துவத்துக்குமான இயக்கம் (MIRJE)

அ. வி. செ. கு. அச்சகம்